

ΑΝΑΦΟΡΑ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗΣ

Παρακαλείσθε για την τοποθέτησή σας επί της επιστολής & σχετικών επισυναπτόμενων που μας προώθησε μέσω email ο καθηγητής ΕΠΑΛ, κ. Κορδάτος Κώστας (kostaskordatos@gmail.com) με θέμα τις παρατηρήσεις, προσθήκες και επισημάνσεις του στο νομοσχέδιο: "Εκδημοκρατισμός της διοίκησης- Καταπολέμηση Γραφειοκρατίας και Ηλεκτρονική Διακυβέρνηση-Αποκατάσταση Αδικιών και άλλες διατάξεις".

Ο Αναφέρων Βουλευτής των Ανεξαρτήτων Ελλήνων,

Νικόλαος Ι. Νικολόπουλος

Πρόεδρος Χριστιανοδημοκρατικού Κόμματος Ελλάδος

6 ελ. 1 + 20

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ – «Συνέπειες αργίας»

"Εκδημοκρατισμός της διοίκησης- Καταπολέμηση
Γραφειοκρατίας και Ηλεκτρονική Διακυβέρνηση-
Αποκατάσταση Αδικιών και άλλες διατάξεις" (τελικό κείμενο)

Άρθρο 3

Αποκατάσταση του τεκμηρίου αθωότητας στην πειθαρχική διαδικασία
«Συνέπειες αργίας

2. Στον υπάλληλο που τελεί σε κατάσταση αργίας καταβάλλεται το ήμισυ των αποδοχών του...»

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ 1η: Η πρόσφατη γνωμάτευση του ΣΤΕ.ΟΛ 1900/2014 κάνει λόγο για 75%.

Συγκεκριμένα αναφέρει:

....» Στις περιπτώσεις αυτοδίκαιης αργίας της παραγράφου 1 περίπτωση ε' του άρθρου 103 του Υπαλληλικού Κώδικα και της παραγράφου 1 περίπτωση ε' του άρθρου 107 του Κώδικα Κατάστασης Δημοτικών και Κοινοτικών Υπαλλήλων, όπως αντικαθίστανται με τις περιπτώσεις 1 και 3 της παρούσας υποπαραγράφου, οι αποδοχές της αργίας ορίζονται στο 75% των νομίμων αποδοχών των υπαλλήλων.....».

Στην ίδια (2) παράγραφο» Το υπόλοιπο ήμισυ ή μέρος αυτού μπορεί να αποδοθεί σε αυτόν, μετά από ειδικά αιτιολογημένη απόφαση του πειθαρχικού συμβουλίου, εφόσον απαλλαγεί με τελεσίδικη δικαστική απόφαση ή τιμωρηθεί με πειθαρχική ποινή κατώτερη από την οριστική παύση μετά από ειδικά αιτιολογημένη απόφαση του πειθαρχικού συμβουλίου...».

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ 2η: δεν προβλέπει ποιος αποφασίζει την επιστροφή του υπόλοιπου μισθού που παρακρατήθηκε, για τις περιπτώσεις με πειθαρχική ποινή προσωρινής παύσης που εκκρεμούν στο Διοικητικό Εφετείο ή στον Άρειο Πάγο (ΑΠ), και δεν ανήκουν πλέον στην δικαιοδοσία του πειθαρχικού εξ αντικειμένου.

Στο ίδιο άρθρο 3, παρ. 8.» παραπέμποντας τους με την ίδια απόφαση στο οικείο πειθαρχικό συμβούλιο για τη θέση τους ή μη σε δυννητική αργία με τη διαδικασία της παρ. 2 του άρθρου 104 του ν. 3528/2007 ή με τη διαδικασία της παρ. 2 του άρθρου 108 του ν. 3584/2007 όπως τροποποιήθηκαν με το άρθρο αυτό.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ 3η: Για τις περιπτώσεις που εκκρεμούν στο Διοικητικό Εφετείο ή στον Άρειο Πάγο (ΑΠ), και δεν ανήκουν πλέον στην δικαιοδοσία του πειθαρχικού και εξ αντικειμένου δεν γνωρίζουν την υπόθεση και τον υπάλληλο (όπως έγινε με την δική μου υπόθεση,

δηλαδή άλλο εισηγείται το υπουργείο και άλλα το πειθαρχικό συμβούλιο και μάλιστα εκπρόθεσμα) πως μπορεί να αποφασίζει το πειθαρχικό συμβούλιο και όχι ο διευθυντής εκπαίδευσης παράδειγμα.

ΣΥΝΗΜΜΕΝΑ 2.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΡΔΑΤΟΣ

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΕΠΑΛ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΥ-ΑΓΡΙΝΙΟΥ

Υπό καθεστώς «αυτοδίκαιης αργίας από 21-9-2012!!!

Εκκρεμεί η εκδίκαση της υπόθεσης στο Διοικητικό Εφετείο Πατρών (για 25-10-2015)

Τηλ. 2641301359 & 6977 982 673

ΣΤΕ.ΟΛ 1900/2014

«Δίκη-πυλός» - Εκπαιδευτικοί - Πειθαρχικό παρὰπτωμα της παραβάσεως καθήκοντος - Αυτοδίκαιη θέση σε αργία - Συνταγματικότητα ρύθμισης - Παρέμβαση - Έννομο συμφέρον - Τεκμήριο αθωότητας - Αρχή αναλογικότητας -.

«Δίκη-πυλός» ενώπιον του ΣΤΕ. Άσκηση παρέμβασης ενώπιον της Ολομέλειας του ΣΤΕ. Έννομο συμφέρον. Απόρριψη αίτησης ακύρωσης της διαπιστωτικής πράξης του Υφυπουργού Παιδείας και Θρησκευμάτων, Πολιτισμού και Αθλητισμού που έθεσε τον αιτούντα εκπαιδευτικό σε αυτοδίκαιη αργία λόγω πειθαρχικού παραπτώματος παράβασης καθήκοντος κατά τον Ποινικό Κώδικα ή άλλους ειδικούς ποινικούς νόμους. Η διάταξη της περιπτώσεως ε' της παραγράφου 1 του άρθρου 103 του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 3528/2007), όπως το άρθρο αυτό αντικαταστάθηκε με την παράγραφο 1 της υποπαραγράφου Ζ.3 του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012 που ρυθμίζει το ζήτημα της αυτοδίκαιης θέσης σε αργία δημοσίων υπαλλήλων λόγω πειθαρχικών παραπτωμάτων δεν αντίκειται στο Σύνταγμα. Η θέση του υπαλλήλου σε κατάσταση αργίας, δεν εμπίπτει στις περιπτώσεις για τις οποίες απαιτείται, κατά το άρθρο 103 παρ. 4 Συντ., προηγούμενη απόφαση του οικείου υπηρεσιακού συμβουλίου. Τεκμήριο αθωότητας. Επί αμιγώς πειθαρχικών ή διοικητικών κυρώσεων ή μέτρων, τα οποία δεν έχουν οποιοδήποτε σύνδεσμο με παράλληλη ή προηγούμενη ποινική διαδικασία και στις οποίες δεν γίνεται οποιαδήποτε αναφορά σε τέτοια διαδικασία, δεν γεννάται ζήτημα εφαρμογής του άρθρου 6 παρ. 2 της ΕΣΔΑ. Η διάταξη αυτή δεν έχει έδαφος εφαρμογής εν προκειμένω. Το διοικητικό μέτρο της αυτοδίκαιης θέσης σε αργία για την τέλεση ορισμένων πειθαρχικών παραπτωμάτων δεν αντίκειται στην αρχή της αναλογικότητας (Αντίθετη μειοψηφία). Κρίθηκε ότι το δικαίωμα υπερασπίσεώς του ικανοποιείται επαρκώς προ της λήψεως σε βάρος του υπαλλήλου του μέτρου της αυτοδίκαιης αργίας (Αντίθετη μειοψηφία).

Αριθμός 1900/2014

**ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ**

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 11 Οκτωβρίου 2013, με την εξής σύνθεση: Σωτ. Ρίζος, Πρόεδρος, Ν. Ρόζος, Αντιπρόεδρος του Συμβουλίου της Επικρατείας, Ν. Μαρκουλάκης, Γ. Παπαγεωργίου, Μ. Βηλαράς, Αικ. Σακελλαροπούλου, Δ. Σκαλτσούνης, Α.-Γ. Βώρος, Ε. Νίκα, Ευθ. Αντωνόπουλος, Γ. Τσιμέκας, Π. Καρλή, Φ. Ντζίμας, Μ. Σταματελάτου, Β. Αραβαντινός, Α. Καλογεροπούλου, Ο. Ζύγουρα, Β. Ραφτοπούλου, Κ. Φιλοπούλου, Κ. Πισπιρίγκος, Δ. Μακρής, Β. Αναγνωστοπούλου - Σαρρή, Σ. Βιτάλη, Η. Μάζος, Β. Κίντζιου, Θ. Τζοβαρίδου, Ε. Παπαδημητρίου, Σύμβουλοι, Χρ. Μπολόφη, Μ.-Ε. Παπαδημήτρη, Ε. Μουργιά, Πάρεδροι. Από τους ανωτέρω οι Σύμβουλοι Κ. Πισπιρίγκος και Σ. Βιτάλη, καθώς και η Πάρεδρος

Χρ. Μπολόφη μετέχουν ως αναπληρωματικά μέλη, σύμφωνα με το άρθρο 26 παρ. 2 του ν. 3719/2008. Γραμματέας η Μ. Παπασαράντη.

Για να δικάσει την από 4 Ιανουαρίου 2013 αίτηση:

του ..., κατοίκου Αθηνών (...), ο οποίος παρέστη με τον δικηγόρο **Δημήτριο Πανταρώτα** (Α.Μ. 2448), που τον διόρισε στο ακροατήριο,

κατά του Υπουργού Παιδείας και Θρησκευμάτων, Πολιτισμού και Αθλητισμού, ο οποίος παρέστη με την Ευαγγελία Σκαλτσά, Νομική Σύμβουλο του Κράτους.

Στη δίκη παρεμβαίνει η Συνδικαλιστική Ένωση με την επωνυμία **«Ανώτατη Διοίκηση Ενώσεων Δημοσίων Υπαλλήλων» (ΑΔΕΔΥ)**, που εδρεύει στην Αθήνα (Ψύλλα 2 και Φιλελλήνων), η οποία παρέστη με τη δικηγόρο Μαρία - Μαγδαληνή Τσίπρα (Α.Μ. 21969), που την διόρισε με πληρεξούσιο ο Πρόεδρος της Εκτελεστικής της Επιτροπής.

Η πιο πάνω αίτηση εισάγεται στην Ολομέλεια του Δικαστηρίου, κατόπιν της από 7 Μαρτίου 2013 πράξεως της Επιτροπής του άρθρου 1 παρ. 1 του Ν. 3900/2010 και της από 19 Μαρτίου 2013 πράξεως του Προέδρου του Συμβουλίου της Επικρατείας, λόγω της σπουδαιότητάς της, σύμφωνα με τα άρθρα 14 παρ. 2 εδάφ. α', 20 και 21 του π.δ. 18/1989.

Με την αίτηση αυτή ο αιτών επιδιώκει να ακυρωθεί η υπ' αριθμ. Φ.277/487/161499/Δ2/20.12.2012 διαπιστωτική πράξη του Υφυπουργού Παιδείας και Θρησκευμάτων, Πολιτισμού και Αθλητισμού και κάθε άλλη σχετική πράξη ή παράλειψη της Διοικήσεως.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της εισηγήτριας, Συμβούλου Β. Αναγνωστοπούλου - Σαρρή.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του αιτούντος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους ακυρώσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση, την πληρεξούσια της παρεμβαίνουσας Συνδικαλιστικής Ένωσης, η οποία ζήτησε να γίνει δεκτή η παρέμβαση και την αντιπρόσωπο του Υπουργού, η οποία ζήτησε την απόρριψή τους.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα Σκέφθηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση της κρινόμενης αιτήσεως έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (βλ. τα 1298705 και 3539864/2013 ειδικά έντυπα γραμμάτια παραβόλου).

2. Επειδή, η κρινόμενη αίτηση εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας, κατ' εφαρμογή του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 3900/2010 (Α' 213), κατόπιν της ΠΑ 4/7-4-2013 πράξεως της Επιτροπής του ως άνω άρθρου.

3. Επειδή, με την αίτηση αυτή ζητείται η ακύρωση της Φ.277/487/161499/20.12.2012/19.12.2012 διαπιστωτικής πράξεως του Υφυπουργού Παιδείας και Θρησκευμάτων, Πολιτισμού και Αθλητισμού περί αυτοδίκαιης θέσεως σε αργία του αιτούντος, εκπαιδευτικού της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, κατ' εφαρμογή της περ. ε' της παρ. 1 του άρθρου 103 του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 3528/2007, Α' 26), όπως το άρθρο αυτό αντικαταστάθηκε με την παράγραφο 1 της υποπαραγράφου Ζ.3 του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012 (Α' 222/12-11-2012), λόγω της παραπομπής του στο Περιφερειακό Υπηρεσιακό Συμβούλιο Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Δ' Αθήνας για το πειθαρχικό παράπτωμα της παραβάσεως καθήκοντος κατά τον Ποινικό Κώδικα ή άλλους ειδικούς ποινικούς νόμους (άρθρα 106 και 107 παρ. 1β του ως άνω ν. 3528/2007, όπως ίσχυε πριν την αντικατάστασή του με το άρθρο δεύτερο του ν. 4057/2012, Α' 54).

4. Επειδή, ο ν. 3900/2010 «Εξορθολογισμός διαδικασιών και επιτάχυνση της διοικητικής δίκης ...» (Α' 213) όρισε στο άρθρο 1 παρ.1 αυτού τα ακόλουθα: «Οποιοδήποτε ένδικο βοήθημα ή μέσο ενώπιον οποιουδήποτε διοικητικού δικαστηρίου μπορεί να εισαχθεί στο Συμβούλιο της Επικρατείας με πράξη τριμελούς Επιτροπής, αποτελούμενης από τον Πρόεδρό του, τον αρχαιότερο Αντιπρόεδρο και τον Πρόεδρο του αρμόδιου καθ' ύλην Τμήματος, ύστερα από αίτημα ενός των διαδίκων, όταν με αυτό τίθεται ζήτημα γενικότερου ενδιαφέροντος που έχει συνέπειες για ευρύτερο κύκλο προσώπων. Η πράξη αυτή δημοσιεύεται σε δύο ημερήσιες εφημερίδες των Αθηνών και συνεπάγεται την αναστολή εκδίκασης των εκκρεμών υποθέσεων, στις οποίες τίθεται το ίδιο ζήτημα. Μετά την επίλυσή του, το Συμβούλιο της Επικρατείας μπορεί να παραπέμψει το ένδικο μέσο ή βοήθημα στο αρμόδιο διοικητικό δικαστήριο. Η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας δεσμεύει τους διαδίκους της ενώπιόν του δίκης, στους οποίους περιλαμβάνονται και οι παρεμβάντες. Στη δίκη ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας μπορεί να παρέμβει κάθε διάδικος σε εκκρεμή δίκη, στην οποία τίθεται το ίδιο ως άνω ζήτημα, και να προβάλει τους ισχυρισμούς του σχετικά με το ζήτημα αυτό. Για την εν λόγω παρέμβαση δεν καταλογίζεται δικαστική δαπάνη, η δε μη άσκησή της δεν δημιουργεί δικαίωμα ασκήσεως ανακοπής ή τριτανάκοπής. 2. ...».

5. Επειδή, με τις ανωτέρω διατάξεις του άρθρου 1 του ν. 3900/2010 εισάγεται ο θεσμός της «δίκης-πilotου» ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας σε θέματα που, ως εκ της φύσεώς τους, έχουν γενικότερο ενδιαφέρον και, συνεπώς, αναμένεται να προκαλέσουν σημαντικό αριθμό διαφορών με τον

κίνδυνο να εκδοθούν αντιφατικές αποφάσεις και να υπάρξει σημαντική καθυστέρηση για τους διαδίκους ενώπιον των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων. Στις περιπτώσεις αυτές δίνεται η δυνατότητα στους διαδίκους και στα διοικητικά δικαστήρια να απευθύνονται απ' ευθείας στο Συμβούλιο της Επικρατείας ώστε αυτό να επιλύει τα σχετικά ζητήματα, διασφαλίζοντας την ενότητα της νομολογίας και την ασφάλεια δικαίου (βλ. σχετική αιτιολογική έκθεση του νόμου). Ειδικότερα, κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων, εφ' όσον αίτημα διαδίκου να εισαχθεί στο Συμβούλιο της Επικρατείας ένδικο βοήθημα ή μέσο αρμοδιότητας των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων, για το λόγο ότι τίθεται με αυτό ζήτημα γενικότερου ενδιαφέροντος με συνέπειες για ευρύ κύκλο προσώπων, γίνεται δεκτό από την προβλεπόμενη από τις διατάξεις αυτές τριμελή Επιτροπή, η οποία αποφασίζει εκ των ενόντων, βάσει των προβαλλομένων ισχυρισμών και των στοιχείων του φακέλου που διαθέτει, το Δικαστήριο αυτό εκδικάζει σε Ολομέλεια ή σε Τμήμα το ένδικο βοήθημα ή μέσο, εφαρμόζοντας ως προς την πληρεξουσιότητα τα οριζόμενα στις διατάξεις του άρθρου 27 του π.δ/τος 18/1989 «Κωδικοποίηση διατάξεων νόμου για το Συμβούλιο της Επικρατείας» (Α' 8) και κατά τα λοιπά, ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο του ενδίκου βοηθήματος ή μέσου, τις ισχύουσες για το ένδικο βοήθημα ή μέσο οικείες διατάξεις (βλ. ΣτΕ Ολομ. 601, 1971/2012, 694/2013 κ.ά.).

6. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, με την από 7-4-2013 πράξη της τριμελούς Επιτροπής του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 3900/2010, που δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα «ΕΣΤΙΑ» στις 13.3.2013 και στην εφημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ» στις 14.3.2013, έγινε δεκτό το αίτημα του ήδη αιτούντος να εισαχθεί προς εκδίκαση στο Συμβούλιο της Επικρατείας η ασκηθείσα στις 10-1-2013 αίτηση ακυρώσεως κατά της πιο πάνω διαπιστωτικής πράξεως του Υφυπουργού Παιδείας και Θρησκευμάτων, Πολιτισμού και Αθλητισμού ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, λόγω του γενικότερου ενδιαφέροντος του τιθέμενου με την αίτηση αυτή ζητήματος της συνταγματικότητας της διατάξεως του άρθρου 103 παρ. 1 περ. ε' του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 3528/2007), όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή του με την παρ. 1 της υποπαραγράφου Ζ3 του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012.

7. Επειδή, στη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 1 του ν. 2479/1997 (Α' 67) ορίζεται ότι: «1.α. Σε δίκη ενώπιον του Ανώτατου Ειδικού Δικαστηρίου, της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου ή της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου, στην οποία, εν όψει των ισχυρισμών των διαδίκων ή της τυχόν παραπεμπτικής απόφασης τίθεται ζήτημα αν διάταξη τυπικού νόμου είναι σύμφωνη προς το Σύνταγμα ή όχι, έχουν το δικαίωμα να ασκήσουν παρέμβαση φυσικά ή νομικά πρόσωπα ή ενώσεις προσώπων, τα οποία δικαιολογούν έννομο συμφέρον σε σχέση με την κρίση του ζητήματος αυτού, εφόσον το αυτό ζήτημα εκκρεμεί σε δίκη ενώπιον άλλου δικαστηρίου ή δικαστικού σχηματισμού του αυτού κλάδου δικαιοσύνης στην οποία είναι διάδικοι. Δικαίωμα άσκησης παρέμβασης έχει σε κάθε περίπτωση ο Υπουργός Δικαιοσύνης εφόσον δεν είναι ήδη διάδικος... β. Ο

παρεμβαίνων με βάση το προηγούμενο εδάφιο νομιμοποιείται να προβάλει απόψεις και επιχειρήματα αναφερόμενα αποκλειστικά σε ζητήματα συνταγματικότητας που έχουν τεθεί. Η εκδιδόμενη απόφαση δεν παράγει έννομα αποτελέσματα για τον παρεμβαίνοντα αυτόν. γ. Η κατά το εδάφιο α' παρέμβαση ενώπιον ... της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας ... ασκείται σύμφωνα με το άρθρο ... 49 του π.δ/τος 18/1989 (ΦΕΚ 8 Α'). δ. Για την παράσταση όσων παρεμβαίνουν με βάση την παρούσα παράγραφο, τη νομιμοποίηση του πληρεξουσίου δικηγόρου τους, τα απαιτούμενα τέλη και παράβολα και τη δικαστική δαπάνη εφαρμόζονται αναλόγως οι σχετικές διατάξεις που αφορούν το δικαστήριο, ενώπιον του οποίου ασκήθηκε η παρέμβαση. ε.». Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι ενώπιον της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας έχουν δικαίωμα να ασκήσουν παρέμβαση φυσικά ή νομικά πρόσωπα ή ενώσεις προσώπων, όταν τίθεται ζήτημα αν διάταξη τυπικού νόμου είναι σύμφωνη προς το Σύνταγμα ή όχι, εφόσον δικαιολογούν έννομο συμφέρον σε σχέση με την κρίση του ζητήματος αυτού. Το έννομο συμφέρον, κατά τις ως άνω διατάξεις, θεμελιώνεται όταν ο παρεμβαίνων είναι διάδικος ενώπιον άλλου δικαστηρίου ή δικαστικού σχηματισμού του αυτού κλάδου δικαιοσύνης όπου εκκρεμεί το αυτό νομικό ζήτημα (ΣΤΕ 3340/2013 Ολομ., 3177/2007 Ολομ., πρβλ. ΑΕΔ 3, 4/2007). Με την ιδιότυπη αυτή παρέμβαση, αναπτύσσονται ερμηνευτικές απόψεις και επιχειρήματα, τα οποία αναφέρονται αποκλειστικά σε ζητήματα συνταγματικότητας τα οποία έχουν τεθεί, η δε μέλλουσα να εκδοθεί απόφαση δεν επάγεται έννομες συνέπειες για τον παρεμβαίνοντα (ΣΤΕ 3340/2013 Ολομ., 189/2007 Ολομ.).

8. Επειδή, η «Ανώτατη Διοίκηση Ενώσεων Δημοσίων Υπαλλήλων» (Α.Δ.Ε.Δ.Υ.) παρεμβαίνει στην παρούσα δίκη με το από 11.5.2013 δικόγραφο, επικαλούμενη την προπαρατεθείσα διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 2479/1997 (Α' 67). Με το δικόγραφο αυτό και προς θεμελίωση του εννόμου συμφέροντός της, προβάλλει ότι έχει καταθέσει ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας την από 10.1.2013 αίτηση ακυρώσεως (υπ' αριθμ. καταθέσεως Ε 155/11.1.2013), η οποία εκκρεμεί και με την οποία τίθεται, όπως και στην παρούσα δίκη, το ίδιο, μεταξύ άλλων, νομικό ζήτημα της συνταγματικότητας της προαναφερθείσας διατάξεως του άρθρου 103 παρ. 1 περ. ε' του Υπαλληλικού Κώδικα, όπως τροποποιηθείσα ισχύει. Από το δικόγραφο της ανωτέρω αιτήσεως ακυρώσεως της παρεμβαίνουσας, η οποία εκκρεμεί ενώπιον του Γ' Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας, προκύπτει ότι με αυτήν επιδιώκεται η ακύρωση, μεταξύ άλλων πράξεων της Διοικήσεως, και της υπ' αριθμ. ΔΙΔΑΔ-ΔΙΠΙΔΔ/οικ. 26188/12-11-2012 εγκυκλίου του Υπουργού Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης, με τίτλο «Νέο θεσμικό πλαίσιο κινητικότητας των υπαλλήλων του δημοσίου τομέα- Διαθεσιμότητα και αργία-κατάργηση θέσεων ΙΔΑΧ», κατά της οποίας προβάλλονται λόγοι περί αντισυνταγματικότητας της επίμαχης διατάξεως του άρθρου 103 παρ. 1 περ. ε' του Υπαλληλικού Κώδικα. Με τα δεδομένα αυτά, η εν λόγω παρέμβαση πληροί τις προϋποθέσεις της ανωτέρω διατάξεως του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 2479/1997, παραδεκτώς δε ασκείται, από της απόψεως αυτής, και κατά την διεξαγόμενη ενώπιον της Ολομέλειας του

Συμβουλίου της Επικρατείας, κατά το άρθρο 1 παρ. 1 του ν. 3900/2010, δίκη, αφού εν προκειμένω τίθεται το ειδικότερο ζήτημα της συμφωνίας προς το Σύνταγμα ή μη διατάξεως τυπικού νόμου. Εξάλλου, ναι μεν δεν προκύπτει από το φάκελο της δικογραφίας ότι το δικόγραφο της παρεμβάσεως έχει κοινοποιηθεί στους διαδίκους, επί ποινή απαραδέκτου, έξι τουλάχιστον πλήρεις ημέρες πριν από τη συζήτηση, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 49 παρ. 1 και 2 του π.δ. 18/1989 (Α' 8), αφού δεν προσκομίσθησαν τα σχετικά αποδεικτικά κοινοποιήσεως, πλην οι τελευταίοι παρέστησαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση και δεν προέβαλαν σχετική ένσταση για τη μη τήρηση της εν λόγω διαδικασίας. Συνεπώς, το अपαραδέκτο της παρεμβάσεως για το λόγο αυτό καλύφθηκε, σύμφωνα με την εφαρμοζόμενη και εν προκειμένω, κατά παραπομπή από την παράγραφο 3 του ως άνω άρθρου 49 του π.δ./τος 18/1989, παράγραφο 6 του άρθρου 21 του ίδιου π.δ./τος (ΣΤΕ 3194/1990 Ολομ., 1887/2008, 301/2012 κ.ά.).

9. Επειδή, ο ν. **4093/2012** «Έγκριση Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016 - Επείγοντα Μέτρα Εφαρμογής του ν. **4046/2012** και του Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016» (Α' 222/12-11-2012), με την υποπαράγραφο Ζ.3 του άρθρου πρώτου με τίτλο «**Αργία στο πλαίσιο της πειθαρχικής και ποινικής διαδικασίας**» αντικατέστησε, μεταξύ άλλων, τις διατάξεις του άρθρου **103 του Υπαλληλικού Κώδικα** (ν. 3528/2007, Α' 26), που αφορούν την αυτοδίκαιη θέση σε αργία των δημοσίων υπαλλήλων, όπως οι διατάξεις αυτές είχαν εν τω μεταξύ τροποποιηθεί με το άρθρο πρώτο του ν. 4057/2012 (Α' 54). Ειδικότερα, με την υποπαράγραφο αυτή ορίσθηκαν τα εξής: «1. Το άρθρο 103 του Κώδικα Κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. (Υπαλληλικός Κώδικας, ν. 3528/2007), όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 4057/2012, αντικαθίσταται ως εξής:

1. Τίθεται αυτοδίκαια σε αργία: α) ο υπάλληλος που στερήθηκε την προσωπική του ελευθερία ύστερα από πρωτοβάθμια ή δευτεροβάθμια απόφαση ποινικού δικαστηρίου ή ένταλμα προσωρινής κράτησης, β) ο υπάλληλος κατά του οποίου εκδόθηκε ένταλμα προσωρινής κράτησης και στη συνέχεια ήρθη η προσωρινή κράτησή του ή αντικαταστάθηκε με περιοριστικούς όρους, γ) ο υπάλληλος, ο οποίος παραπέμφθηκε αμετακλήτως ενώπιον του αρμοδίου δικαστηρίου για κακούργημα. **δ) ο υπάλληλος στον οποίο επιβλήθηκε η πειθαρχική ποινή της οριστικής ή της προσωρινής παύσης,** και ε) ο υπάλληλος ο οποίος έχει παραπεμφθεί στο αρμόδιο πειθαρχικό συμβούλιο για τα παραπτώματα των περιπτώσεων α', γ', δ', ε', θ', ι', ιδ', ιη', κγ', κδ', κζ' και κθ' του άρθρου 107 ή αντίστοιχα παραπτώματα του ίδιου άρθρου, όπως ίσχυε πριν την αντικατάστασή του με το άρθρο δεύτερο του ν. 4057/2012, ή αντίστοιχα παραπτώματα του προϊσχύοντος Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999).

2. Ο υπάλληλος επανέρχεται αυτοδίκαια στα καθήκοντά του, εάν εκλείψει ο λόγος για τον οποίο έχει τεθεί σε αργία. Ειδικότερα: α. Υπάλληλος ο οποίος τέθηκε σε αργία στις περιπτώσεις α' έως γ' της παραγράφου 1 ασκεί εκ νέου τα καθήκοντά του αν αθωωθεί με τελεσίδικη

δικαστική απόφαση. **β.** Η αργία της περίπτωσης δ' της παραγράφου 1 αρχίζει από την κοινοποίηση στον υπάλληλο της πειθαρχικής απόφασης και λήγει με την έναρξη της εκτέλεσης της πειθαρχικής ποινής της οριστικής ή προσωρινής παύσης που του επιβλήθηκε ή με την έκδοση απόφασης σε δεύτερο βαθμό ή δικαστικής απόφασης που είτε απαλλάσσει τον υπάλληλο από την πειθαρχική ευθύνη είτε του επιβάλλει ποινή διαφορετική από την οριστική ή προσωρινή παύση. **γ.** Η αργία της περίπτωσης ε' της παραγράφου 1 αρχίζει από την κοινοποίηση στον υπάλληλο του παραπεμπτηρίου εγγράφου και λήγει με την έκδοση πρωτοβάθμιας πειθαρχικής απόφασης που τον απαλλάσσει ή του επιβάλλει ποινή διαφορετική από την οριστική ή προσωρινή παύση. Αν του επιβληθεί κάποια από τις ποινές αυτές η αργία συνεχίζεται και λήγει σύμφωνα με την προηγούμενη περίπτωση.

3. Η διαπιστωτική πράξη θέσης σε αργία εκδίδεται αμελλητί από το αρμόδιο για το διορισμό του υπαλλήλου όργανο. **Η πράξη επανόδου του υπαλλήλου στην υπηρεσία εκδίδεται από το ίδιο όργανο:** α) μετά από τελεσίδικη αθωωτική απόφαση ποινικού δικαστηρίου, β) μετά από βεβαίωση της αρμόδιας μονάδας προσωπικού ότι εκτελέστηκε η πειθαρχική ποινή της προσωρινής παύσης που έχει επιβληθεί ή μετά από απόφαση του Δευτεροβάθμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου ή του αρμόδιου δικαστηρίου που απαλλάσσει τον υπάλληλο ή του επιβάλλει ποινή διαφορετική από την οριστική ή προσωρινή παύση, ή μετά από σχετική βεβαίωση του προέδρου του οικείου δικαστικού σχηματισμού, και γ) μετά από απόφαση του πρωτοβάθμιου πειθαρχικού συμβουλίου με την οποία ο υπάλληλος απαλλάσσεται από την πειθαρχική ευθύνη ή του επιβάλλεται πειθαρχική ποινή διαφορετική από την οριστική ή προσωρινή παύση για πειθαρχικό παράπτωμα της περίπτωσης ε' της παραγράφου 1, ή μετά από σχετική βεβαίωση του προέδρου του πρωτοβάθμιου πειθαρχικού συμβουλίου. **Ο υπάλληλος επανέρχεται στην υπηρεσία του από την κοινοποίηση σε αυτόν της αντίστοιχης διαπιστωτικής πράξης. Εφόσον έχει επιβληθεί αυτοδίκαιη αργία στις περιπτώσεις β', γ', δ' και ε' της παραγράφου 1, η οποία δεν έχει αρθεί σύμφωνα με την παράγραφο 2, και δεν έχει επιβληθεί στον υπάλληλο πειθαρχική ποινή οριστικής παύσης, το πειθαρχικό συμβούλιο στο οποίο εκκρεμεί η υπόθεση γνωμοδοτεί μετά την πάροδο ενός έτους από τη θέση του υπαλλήλου σε αυτοδίκαιη αργία και κάθε επόμενο έτος σχετικά με την τυχόν συνδρομή λόγων που καθιστούν μη αναγκαία τη συνέχισή της. Το όργανο που είναι αρμόδιο για το διορισμό του υπαλλήλου, εφόσον κρίνει, μετά την ανωτέρω γνωμοδότηση του πειθαρχικού συμβουλίου ή μετά από γνωμοδότηση του ίδιου συμβουλίου που μπορεί να ζητηθεί οποτεδήποτε, ότι με βάση τις ιδιαίτερες περιστάσεις της υπόθεσης δεν είναι αναγκαία η συνέχιση της αργίας, μπορεί να διατάσσει την αναστολή της και την επάνοδο του υπαλλήλου στα καθήκοντά του ή τη μετακίνησή του σύμφωνα με το άρθρο 66. Για την προθεσμία εντός της οποίας οφείλει να γνωμοδοτήσει το πειθαρχικό συμβούλιο και τις συνέπειες της μη γνωμοδότησής του εντός της νόμιμης προθεσμίας εφαρμόζεται αναλόγως η παράγραφος 4 του επόμενου άρθρου. Η αναστολή της αργίας μπορεί να διατάσσεται και για ορισμένο χρόνο και να ανακαλείται οποτεδήποτε, εφόσον επιβάλλεται από το συμφέρον της υπηρεσίας και ιδίως**

σε περίπτωση υποτροπής, που οφείλεται στην τέλεση οποιουδήποτε νέου παραπτώματος από τον υπάλληλο». Περαιτέρω, στις παραγράφους 7, 8 και 9 της ίδιας υποπαραγράφου ορίσθηκαν τα εξής: **«7. Οι διατάξεις των περιπτώσεων 1 έως 6 της παρούσας υποπαραγράφου εφαρμόζονται και στις υποθέσεις που είναι εκκρεμείς κατά τη δημοσίευση του παρόντος νόμου στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως. 8. Το αρμόδιο για την εκδίκαση αίτησης αναστολής εκτελέσεως δικαστήριο, η οποία στρέφεται κατά πράξης με την οποία διαπιστώνεται η θέση υπαλλήλου σε κατάσταση αυτοδίκαιης αργίας ή με την οποία ο υπάλληλος τίθεται σε δυνητική αργία, μπορεί, εφόσον πιθανολογείται σοβαρά κίνδυνος βιοπορισμού του υπαλλήλου ή της οικογένειάς του, να διατάσσει, ως προσωρινό μέτρο, την αύξηση των αποδοχών της αργίας μέχρι το 75% των νόμιμων αποδοχών του υπαλλήλου.**

9. Στις περιπτώσεις αυτοδίκαιης αργίας της παραγράφου 1 περίπτωση ε' του άρθρου 103 του Υπαλληλικού Κώδικα και της παραγράφου 1 περίπτωση ε' του άρθρου 107 του Κώδικα Κατάστασης Δημοτικών και Κοινοτικών Υπαλλήλων, όπως αντικαθίστανται με τις περιπτώσεις 1 και 3 της παρούσας υποπαραγράφου, οι αποδοχές της αργίας ορίζονται στο 75% των νομίμων αποδοχών των υπαλλήλων». Εξάλλου, στο άρθρο 107 του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 3528/2007) με τίτλο «Απαρίθμηση πειθαρχικών παραπτωμάτων», όπως το άρθρο αυτό συμπληρώθηκε με το άρθρο 23 παρ. 3 του ν. 3896/2010 (Α' 207) και εν συνεχεία αντικαταστάθηκε με το άρθρο δεύτερο του ν. 4057/2012 (Α' 54/14-3-2012) ορίζονται τα εξής: **«1. Πειθαρχικά παραπτώματα είναι:** α) πράξεις με τις οποίες εκδηλώνεται άρνηση αναγνώρισης του Συντάγματος ή έλλειψη αφοσίωσης στην Πατρίδα και τη Δημοκρατία, β) ... γ) η παράβαση καθήκοντος κατά τον Ποινικό Κώδικα ή άλλους ειδικούς ποινικούς νόμους, δ) η απόκτηση οικονομικού οφέλους ή ανταλλάγματος προς όφελος του ιδίου του υπαλλήλου ή τρίτου προσώπου, κατά την άσκηση των καθηκόντων του ή εξ αφορμής αυτών, **ε) η αναξιοπρεπής ή ανάρμοστη ή ανάξια για υπάλληλο συμπεριφορά εντός ή εκτός υπηρεσίας,** στ) ... ζ) ... η) ... θ) η σοβαρή απείθεια, ι) η αδικαιολόγητη αποχή από την εκτέλεση των καθηκόντων, ια) ... ιβ) ... ιγ) ... ιδ) η χρησιμοποίηση της δημοσιοϋπαλληλικής ιδιότητας ή πληροφοριών που κατέχει ο υπάλληλος λόγω της υπηρεσίας ή της θέσης του, για εξυπηρέτηση ιδιωτικών συμφερόντων του ίδιου ή τρίτων προσώπων, ιε) ... ιστ) ... ιζ) ... ιη) η άρνηση σύμπραξης, συνεργασίας, χορήγησης στοιχείων ή εγγράφων κατά τη διεξαγωγή έρευνας, επιθεώρησης ή ελέγχου από Ανεξάρτητες Διοικητικές Αρχές, τον Γενικό Επιθεωρητή Δημόσιας Διοίκησης και τα ιδιαίτερα Σώματα και Υπηρεσίες Επιθεώρησης και Ελέγχου, ιθ) ... κ) ... κα) ... κβ) ... κγ) η φθορά λόγω ασυνήθιστης χρήσης, η εγκατάλειψη ή η παράνομη χρήση πράγματος το οποίο ανήκει στην υπηρεσία, κδ) η παράλειψη από τα πειθαρχικά όργανα δίωξης και τιμωρίας πειθαρχικού παραπτώματος, με την επιφύλαξη των διατάξεων της παραγράφου 2 του άρθρου 110 του παρόντος, κε) ... κστ) ... κζ) η μη τήρηση του ωραρίου από τον υπάλληλο και η παράλειψη του προϊσταμένου να ελέγχει την τήρηση του, κη) ... κθ) τα ειδικά πειθαρχικά παραπτώματα που ορίζονται στο στοιχείο α' της παραγράφου 4 του άρθρου 117 του παρόντος νόμου, λ) ... 2. Διατάξεις που ορίζουν ειδικά πειθαρχικά παραπτώματα διατηρούνται σε ισχύ».

10. Επειδή, με τις προπαρατεθείσες διατάξεις του ν. 4093/2012 αναμορφώνεται ο θεσμός της αυτοδίκαιης αργίας των δημοσίων υπαλλήλων, ώστε, όπως αναφέρεται στην αιτιολογική έκθεση του νόμου αυτού, να επιτυγχάνεται η άμεση και έγκαιρη απομάκρυνση όσων διώκονται ή τιμωρούνται για σοβαρά ποινικά και πειθαρχικά παραπτώματα. Προκειμένου, ειδικότερα, για τα πειθαρχικά παραπτώματα, η αυτοδίκαιη αργία ρυθμίζεται κατά τρόπο αυστηρότερο εν σχέσει με τις προγενέστερες διατάξεις, με τις νέες δε ρυθμίσεις διευρύνεται το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 103 του Υπαλληλικού Κώδικα ώστε να εμπίπτουν σ' αυτό και περιπτώσεις τελέσεως παραπτωμάτων, για τα οποία ο υπάλληλος δεν έχει ακόμη τιμωρηθεί πειθαρχικώς. Έτσι, εκτός από την επιβολή σε βάρος του υπαλλήλου της πειθαρχικής ποινής της οριστικής ή της προσωρινής παύσεως άνω των έξι μηνών, που αποτελούσε, πριν από τη θέση σε ισχύ των ανωτέρω διατάξεων του ν. 4093/2012, τη μοναδική περίπτωση θέσεως υπαλλήλου σε κατάσταση αυτοδίκαιης αργίας, το διοικητικό αυτό μέτρο επιβάλλεται πλέον και στις περιπτώσεις που ασκείται πειθαρχική δίωξη στον υπάλληλο για την διάπραξη κάποιου από τα απαριθμούμενα στην περίπτωση ε' της παραγράφου 1 της υποπαραγράφου Ζ3 του ως άνω νόμου πειθαρχικά παραπτώματα, για τα οποία η θέση του υπαλλήλου σε αυτοδίκαιη αργία επέρχεται με μόνη προϋπόθεση την άσκηση κατ' αυτού πειθαρχικής δίωξης και την παραπομπή του στο αρμόδιο πειθαρχικό συμβούλιο. **Περαιτέρω, όμως, το μέτρο αυτό μπορεί να ανασταλεί και ο υπάλληλος να επανέλθει στα καθήκοντά του ή να μετακινηθεί σε άλλη υπηρεσία, εφόσον κριθεί αιτιολογημένα από το αρμόδιο για τον διορισμό όργανο,** κατόπιν γνωμοδότησεως του οικείου πειθαρχικού συμβουλίου και μετά από εκτίμηση του συμφέροντος της υπηρεσίας και των ιδιαιτέρων περιστάσεων της υποθέσεως, ότι δεν είναι εξ αντικειμένου αναγκαία η συνέχιση της παραμονής του υπαλλήλου εκτός υπηρεσίας. Προς το σκοπό αυτό, το πειθαρχικό συμβούλιο γνωμοδοτεί μετά την πάροδο έτους από τη θέση του υπαλλήλου σε αυτοδίκαιη αργία και κάθε επόμενο έτος σχετικά με τη συνδρομή των πιο πάνω λόγων, ενώ και ο ίδιος ο υπάλληλος, του νόμου μη διακρίνοντος, δικαιούται να ζητήσει την αναστολή της αργίας κατά την ειδικότερα διαγραφόμενη στις προεκτεθείσες διατάξεις διαδικασία.

11. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από το φάκελλο της δικογραφίας, ο αιτών, εκπαιδευτικός του κλάδου ΠΕ12, διορίσθηκε σε μόνιμη θέση της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης το έτος 2000 (φ. 251/31-8-2000 Γ'), παράλληλα δε προσελήφθη και δίδασκε με συμβάσεις μισθώσεως εργασίας ορισμένου χρόνου, από το έτος 2000 έως το έτος 2012, ως ωρομίσθιος καθηγητής στο Κέντρο Επιμόρφωσης Στελεχών Εμπορικού Ναυτικού (ΚΕΣΕΝ)/Μηχανικών και από το έτος 2000 έως το έτος 2004, στη Σχολή Μονίμων Υπαξιωματικών Ναυτικού (ΣΜΥΝ). Σύμφωνα με το από 31-5-2012 πόρισμα της διενεργηθείσας ένορκης διοικητικής εξέτασης (ΕΔΕ), ο αιτών δεν είχε ενημερώσει για την πρόσθετη αυτή απασχόληση την υπηρεσία του και δεν είχε λάβει την απαραίτητη προς τούτο άδεια, ενώ δεν υπέβαλε και την

προβλεπόμενη από το άρθρο 2 παρ. 1 του ν. 1256/1982 περί πολυθεσίας (Α' 65) υπεύθυνη κατ' έτος δήλωση στις αρμόδιες για τις κατεχόμενες θέσεις υπηρεσίες. Περαιτέρω, κατά τα έτη 2004-2010, σύμφωνα με το ίδιο πόρισμα, κατέθετε υπεύθυνες δηλώσεις του άρθρου 8 του ν. 1599/1986 (Α' 75), με τις οποίες δήλωνε ψευδώς ότι δεν ενέπιπτε στις απαγορευτικές διατάξεις του ως άνω ν. 1256/1982 και του άρθρου 35 του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999 και εν συνεχεία ν. 3528/2007), καθώς και ότι ασκούσε «το επάγγελμα του Ηλεκτρολόγου-Μηχανικού». Υπό τα ανωτέρω δεδομένα, με το ΕΠ117/14-9-2012 παραπεμπτήριο έγγραφο του Αναπληρωτή Διευθυντή της Διεύθυνσης Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Δ' Αθήνας παραπέμφθηκε στο οικείο Περιφερειακό Υπηρεσιακό Συμβούλιο για το πειθαρχικό παράπτωμα της παράβασης καθήκοντος κατά τον Ποινικό Κώδικα ή άλλους ειδικούς ποινικούς νόμους (άρθρα 106 και 107 παρ. 1β' του ν. 3528/2007, όπως το τελευταίο αυτό άρθρο ίσχυε μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο δεύτερο του ν. 4057/12 - Α' 54/ 14-3-2012) σε συνδυασμό και με τις διατάξεις του άρθρου 25 παρ. 1 του ίδιου νόμου καθώς και των άρθρων 1 παρ. 1-2 και 5, 2, 4 και 5 του ν. 1256/1982 και 8 παρ. 1 και 22 παρ. 6 εδαφ. α' του ν. 1599/1986. Ακολούθως, με την νυν προσβαλλόμενη Φ.277/487/161499/20.12.2012/19.12.2012 διαπιστωτική πράξη του Υφυπουργού Παιδείας και Θρησκευμάτων, Πολιτισμού και Αθλητισμού τέθηκε σε αυτοδίκαιη αργία, κατ' εφαρμογή της περ. ε' της παρ. 1 του άρθρου 103 του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 3528/2007, Α' 26), όπως το άρθρο αυτό είχε εν τω μεταξύ αντικατασταθεί με την παράγραφο 1 της υποπαραγράφου Ζ.3 του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012 (Α' 222/12-11-2012), και από την έναρξη ισχύος του τελευταίου αυτού νόμου, δηλ. από 12-11-2012.

12. Επειδή, με την αίτηση ακυρώσεως που άσκησε ο αιτών κατά της ανωτέρω διαπιστωτικής πράξεως προβάλλεται ότι η πράξη αυτή δεν είναι νόμιμη, διότι η προεκτεθείσα παράγραφος 1 της υποπαραγράφου Ζ.3 του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012, επί της οποίας ερείδεται, αντίκειται προς τις διατάξεις των άρθρων 103 παρ. 4 και 20 παρ. 2 του Συντάγματος και 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών που κυρώθηκε με το ν.δ. 53/1974 (Α' 256), με την οποία κατοχυρώνεται το τεκμήριο αθωότητας, ενώ εμμέσως προβάλλεται και αντίθεση της εν λόγω διατάξεως προς την κατοχυρούμενη από το Σύνταγμα αρχή της αναλογικότητας.

13. Επειδή, στην παρ. 4 του άρθρου 103 του Συντάγματος ορίζεται ότι: «Οι δημόσιοι υπάλληλοι που κατέχουν οργανικές θέσεις είναι μόνιμοι εφόσον αυτές οι θέσεις υπάρχουν. Αυτοί εξελίσσονται μισθολογικά σύμφωνα με τους όρους του νόμου και, εκτός από τις περιπτώσεις που αποχωρούν λόγω ορίου ηλικίας ή παύονται με δικαστική απόφαση, δεν μπορούν να μετατεθούν χωρίς γνωμοδότηση ούτε να υποβιβαστούν ή να παυθούν χωρίς απόφαση υπηρεσιακού συμβουλίου, που αποτελείται τουλάχιστον κατά τα δύο τρίτα από μόνιμους δημοσίους υπαλλήλους. Κατά των αποφάσεων των συμβουλίων

αυτών επιτρέπεται προσφυγή στο Συμβούλιο της Επικρατείας, όπως νόμος ορίζει».

14. Επειδή, όπως έχει γίνει παγίως δεκτό, υπό το κράτος των προϋσχυσασών διατάξεων, η αυτοδίκαιη θέση του υπαλλήλου σε κατάσταση αργίας δεν επιφέρει τη λύση της υπαλληλικής σχέσεως, ούτε την απώλεια της οργανικής θέσεως ή του κατεχομένου από τον υπάλληλο βαθμού ούτε αποτελεί πράξη απολύσεως από την υπηρεσία ή πράξη εκτελέσεως σχετικής αποφάσεως του υπηρεσιακού συμβουλίου, αλλά συνιστά προσωρινό διοικητικό μέτρο, το οποίο συνεπάγεται την για λόγους δημοσίου συμφέροντος διακοπή της ενεργού ασκήσεως των υπηρεσιακών καθηκόντων του υπαλλήλου κατά τη διάρκεια της εκκρεμότητας της πειθαρχικής ή ποινικής του υποθέσεως. Συνεπώς, η επιβολή του μέτρου αυτού δεν ισοδυναμεί από πλευράς εννόμων αποτελεσμάτων προς απόλυση ή υποβιβασμό (ΣτΕ 2163/2004 7μλ., 3727/1994, 1241/1993, 2363/1992, 649, 4635/1987, πρβλ. ΣτΕ 3376/2013 κ.ά.). Ως εκ τούτου, η θέση του υπαλλήλου σε κατάσταση αργίας, σύμφωνα με την προεκτεθείσα διάταξη της περ. ε' της παρ. 1 της υποπαραγράφου Ζ3 του ν. 4093/2012, η οποία έχει τα αυτά εννοιολογικά χαρακτηριστικά, δεν εμπίπτει στις περιπτώσεις για τις οποίες απαιτείται, κατά το προεκτεθέν άρθρο 103 παρ. 4 του Συντάγματος, προηγούμενη απόφαση του οικείου υπηρεσιακού συμβουλίου (πρβλ. ΣτΕ 3376/2013, 1480/1999, 1859-62/1997, 1409/1983, 1444/1966 κ.ά.). Επομένως, ο λόγος της αιτήσεως ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται, ειδικότερα, ότι η ρύθμιση της επίμαχης διατάξεως αντίκειται στην προαναφερθείσα συνταγματική διάταξη, διότι η θέση σε κατάσταση αυτοδίκαιης αργίας αποτελεί προσωρινή παύση και, επομένως, επιβάλλεται να προηγείται της σχετικής πράξεως δικαστική απόφαση ή απόφαση υπηρεσιακού συμβουλίου, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

15. Επειδή, στη διάταξη του άρθρου 6 παρ. 2 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών που κυρώθηκε με το ν.δ. 53/1974 (Α' 256) ορίζεται ότι: « Παν πρόσωπον κατηγορούμενον επίαδικήματι τεκμαίρεται ότι είναι αθών μέχρι της νομίμου αποδείξεως της ενοχής του». Με την ανωτέρω διάταξη κατοχυρώνεται, ως διαδικαστική εγγύηση, το τεκμήριο αθωότητας, το οποίο αποτελεί, κατά την πάγια νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, ειδικότερη έκφανση της καθιερούμενης από την παράγραφο 1 του ίδιου άρθρου δίκαιης δίκης, η οποία επιβάλλει να θεωρείται ένα πρόσωπο που κατηγορείται για αδίκημα «ποινικής φύσεως» αθώο μέχρι να αποδειχθεί η ενοχή του από Δικαστήριο και, εν συνεχεία, να γίνεται σεβαστό και να μην αμφισβητείται, μετά την οριστική απαλλαγή του, το αποτέλεσμα αυτό, έστω και με την έκφραση αμφιβολιών, από οποιαδήποτε άλλη δικαστική ή δημόσια αρχή ή εκπρόσωπο του Κράτους (αποφάσεις ΕΔΔΑ της 25 Μαρτίου 1983 Minelli v. Switzerland, της 10-2-1995 Allenet de Ribemont v. France, της 28-1-2005 Y.B. et autres c. Turquie, της 19-9-2006 Matijasevic c. Serbie, της 12-2-2007 Pandey c. Belgique, της

27-9-2007 Σταυρόπουλος κατά Ελλάδας σκέψεις 28, 29 και 30, της 14-1-2010 Vanjak v. Croatia, της 15-7-2010 Sicik v. Croatia, κ.ά.). Το πεδίο εφαρμογής της διατάξεως αυτής δεν περιορίζεται όμως μόνον στην περίπτωση του προσώπου που έχει την ιδιότητα του κατηγορουμένου στα πλαίσια μίας ποινικής δίκης, ως φερόμενο να έχει διαπράξει αδίκημα που εντάσσεται συστηματικά στο πλαίσιο της εθνικής ποινικής νομοθεσίας, περίπτωση που αποτελεί κατ' αρχάς το πεδίο εφαρμογής της ανωτέρω διατάξεως, αλλά επεκτείνεται υπό προϋποθέσεις και εκτός του πλαισίου αυτού. Ειδικότερα, η ως άνω διάταξη, κατά την σχετική νομολογία του ΕΔΔΑ, δεν αναφέρεται αποκλειστικώς και μόνον σε πράξεις που εντάσσονται, στα απαριθμούμενα από την ποινική νομοθεσία του εθνικού κράτους αδικήματα και τιμωρούμενα ως τοιαύτα από αυτήν, αλλά, υπό προϋποθέσεις, και σε πράξεις που ο εθνικός νομοθέτης χαρακτηρίζει πειθαρχικά παραπτώματα ή διοικητικές κυρώσεις, προβλέποντας την επιβολή τύποις πειθαρχικών κυρώσεων ή διοικητικών μέτρων. Έτσι, σύμφωνα με τη νομολογία του ανωτέρω Δικαστηρίου, μια συγκεκριμένη υπόθεση αποκτά χαρακτήρα «ποινικής φύσεως», ώστε να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής εν γένει του άρθρου 6, εφόσον συγκεντρώνει τρία κριτήρια, που δεν είναι απαραίτητο να συντρέχουν σωρευτικά. Τα κριτήρια αυτά άπτονται του χαρακτηρισμού του αδικήματος από την εθνική έννομη τάξη, δηλ. του εάν το αδίκημα διέπεται από διατάξεις του ποινικού δικαίου, της φύσεως του αδικήματος και της βαρύτητας της μέγιστης προβλεπόμενης από τις οικείες διατάξεις κυρώσεως, η οποία θα πρέπει κατ' αρχήν να οδηγεί σε στέρηση ή περιορισμό της προσωπικής ελευθερίας (βλ. αποφάσεις ΕΔΔΑ, κυρίως της 8-6-1976 Engel and others v. Netherlands, της 28-6-1984 Campbell and Fell v. The United Kingdom σκέψεις 66-73, της 24-9-1997 Γαρυφάλλου κατά Ελλάδας, της 5-1-2001 Phillips v. the United Kingdom, της 11-2-2003 Υ. v. Norway, της 11-2-2003 Ringvold v. Norway, της 13-7-2007 Moullet c. France, της 23-8-2011 Βαγενάς κατά Ελλάδας, της 12-7-2013 Allen v. United Kingdom κ.ά., πρβλ. ΣΤΕ1405/2007). Συνεπώς, επί αμιγώς πειθαρχικών ή διοικητικών κυρώσεων ή μέτρων, τα οποία δεν έχουν οποιοδήποτε σύνδεσμο με παράλληλη ή προηγηθείσα ποινική διαδικασία και στις οποίες δεν γίνεται οποιαδήποτε αναφορά σε τέτοια διαδικασία, δεν γεννάται ζήτημα εφαρμογής του άρθρου 6 παρ. 2 της ΕΣΔΑ (βλ. ΕΔΔΑ αποφ. της 13-7-2007 Moullet c. France, πρβλ. και αποφάσεις της 11-2-2003 Υ. v. Norway σκέψη 39, της 27-9-2007 Σταυρόπουλος κατά Ελλάδας σκέψη 30, της 15-7-2010 Sicik v. Croatia σκέψη 43, της 14-1-2010 Vanjak v. Croatia σκέψη 37, της 12-7-2013 Allen v. United Kingdom σκέψεις κυρίως 92-94, 97-99, 100, 101, 104, 119, 124, εξ αντιδιαστολής απόφαση της 12-4-2011 Celik (Bozkurt) v. Turkey σκέψη 34).

16. Επειδή, εν προκειμένω, η λήψη του προβλεπόμενου από την επίμαχη διάταξη της περ. ε' της παρ. 1 του άρθρου 103 του Υπαλληλικού Κώδικα, όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο εν προκειμένω χρόνο, διοικητικού μέτρου της αυτοδίκαιης αργίας, κατά τα προεκτεθέντα στη σκέψη 10 της παρούσης αποφάσεως, επιβάλλεται σε βάρος του υπαλλήλου για λόγους δημοσίου συμφέροντος και εύρυθμης λειτουργίας της υπηρεσίας, αποβλέπει στην

προσωρινή απομάκρυνσή του από την άσκηση των καθηκόντων του, όταν, κατά την κρίση του αρμόδιου για την επιβολή του οργάνου, υπάρχουν επαρκείς ενδείξεις για την εκ μέρους του διάπραξη κάποιου από τα περιοριστικώς αναφερόμενα στην εν λόγω διάταξη πειθαρχικά παραπτώματα και λαμβάνεται ασυνδέτως με οποιαδήποτε ποινική διαδικασία που τυχόν εκκρεμεί σε βάρος του υπαλλήλου, ενώ **δεν συνιστά πειθαρχική κύρωση ούτε έχει το χαρακτήρα πειθαρχικής διώξεως**. Εξάλλου, το **διοικητικό αυτό μέτρο**, όπως διαμορφώνεται από το σύνολο των εκτιθέμενων στην σκέψη 9 της παρούσης αποφάσεως διατάξεων, ως εκ φύσεώς του, δεν πλήττει τον υπάλληλο με τέτοια σφοδρότητα, ώστε να προσλαμβάνει ποινική χροιά και να λογίζεται ως «ποινική κύρωση», κατά την προπαρατεθείσα έννοια του ανωτέρω άρθρου 6 της ΕΣΔΑ, η οποία και θα ενεργοποιούσε ενδεχομένως την εφαρμογή της παραγράφου 2 του άρθρου αυτού. Συνεπώς, μη συντρέχουσας οποιασδήποτε από τις εκτιθέμενες στην προηγούμενη σκέψη προϋποθέσεις, η διάταξη αυτή δεν έχει έδαφος εφαρμογής εν προκειμένω, ο δε λόγος της αιτήσεως με τον οποίο προβάλλεται ότι η ρύθμιση των ανωτέρω διατάξεων προσκρούει στο καθιερούμενο από το άρθρο 6 παρ. 2 της ΕΣΔΑ τεκμήριο αθωότητας, διότι συνεπάγεται την επιβολή σε βάρος του υπαλλήλου ανεπίτρεπτης υπηρεσιακής πειθαρχικής κυρώσεως, χωρίς όμως αντίστοιχη αποδεδειγμένη από θεσμικό όργανο υπαίτια συμπεριφορά, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

17. Επειδή, το ανωτέρω διοικητικό μέτρο, συνεπαγόμενο την άμεση απομάκρυνση του εγκαλούμενου υπαλλήλου από την υπηρεσία του, αποσκοπεί στη διασφάλιση της απρόσκοπτης διερευνήσεως των συνθηκών διαπράξεως του παραπτώματος και της ομαλής λειτουργίας της υπηρεσίας και κατατείνει στην ενίσχυση και στην διαφύλαξη του κύρους της δημόσιας διοίκησης, συναρτάται δε με την πειθαρχική δίωξη για την τέλεση ορισμένων πειθαρχικών παραπτωμάτων, τα οποία ενέχουν ιδιαίτερη σημασία για το συμφέρον της υπηρεσίας, το οποίο στάθμισε ο ίδιος ο νομοθέτης, που επέλεξε το μέτρο αυτό για την εξυπηρέτηση του ως άνω θεμιτού σκοπού. Εξάλλου, το μέτρο αυτό, ενόψει της φύσεώς του, έχει προσωρινό χαρακτήρα, καθόσον η λήψη του δεν συνεπάγεται τον μόνιμο αποκλεισμό του υπαλλήλου από την άσκηση των καθηκόντων του, **δύναται δε να ανασταλεί οποτεδήποτε, είτε με πρωτοβουλία του οργάνου που είναι αρμόδιο για το διορισμό του υπαλλήλου, είτε, του νόμου μη διακρίνοντος, και με πρωτοβουλία του ιδίου του υπαλλήλου**, εφόσον διαπιστωθεί, μετά από γνωμοδότηση του οικείου πειθαρχικού συμβουλίου, ότι συντρέχουν αποχρώντες λόγοι. Ενόψει των ανωτέρω, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αποτελεί μέτρο καταφανώς απρόσφορο ή ότι υπερβαίνει προδήλως το αναγκαίο για την επίτευξη του ανωτέρω δημοσίου συμφέροντος σκοπού μέτρο. **Άλλωστε, κατά τη διάρκεια της αυτοδίκαιης αργίας ο υπάλληλος εξακολουθεί να λαμβάνει υψηλό ποσοστό των αποδοχών του (75%)**, ενώ και η αρξαμένη κατ' αυτού πειθαρχική διαδικασία επιβάλλεται, κατά τις ισχύουσες σχετικές διατάξεις του Υπαλληλικού Κώδικα, να ολοκληρώνεται εντός ιδιαιτέρως σύντομης προθεσμίας από την παραπομπή του, με την έκδοση αποφάσεως του πειθαρχικού συμβουλίου εντός δύο μηνών ή στην περίπτωση

διενέργειας ανακρίσεως εντός τεσσάρων μηνών. Επομένως, ο εμμέσως προβαλλόμενος λόγος της αιτήσεως ακυρώσεως περί παραβιάσεως της συνταγματικής αρχής της αναλογικότητας πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος (πρβλ. ΣΤΕ 4648/2012, 2414/2009, 27/2008, 3238/2007, 4335/1996). **Μειοψήφισαν** οι σύμβουλοι Γεώργιος Παπαγεωργίου, Γεώργιος Τσιμέκας, Βασίλειος Αραβαντινός και Βασιλική Αναγνωστοπούλου - Σαρρή, οι οποίοι υποστήριξαν την ακόλουθη γνώμη: *Η κατά την επίμαχη διάταξη της περ. ε' της παρ. 1 του άρθρου 103 του Υπαλληλικού Κώδικα αυτοδίκαιη αργία του υπαλλήλου, που συνεπάγεται την άμεση απομάκρυνση του υπαλλήλου από την υπηρεσία εκ μόνου του γεγονότος της παραπομπής του στο πειθαρχικό συμβούλιο για ορισμένα παραπτώματα χωρίς τη συνδρομή οποιασδήποτε άλλης προϋποθέσεως, ενόψει των υπηρεσιακών, κοινωνικών και οικονομικών δυσμενών συνεπειών που επάγεται σε βάρος του υπαλλήλου, αντίκειται στην συνταγματικώς κατοχυρούμενη (άρθρο 25 παρ. 1 του Συντάγματος) αρχή της αναλογικότητας. Και τούτο, διότι με την διάταξη αυτή η ίδια σοβαρότατη ως άνω έννομη συνέπεια, η οποία κατά τα λοιπά εδάφια της αυτής παραγράφου προβλέπεται για περιπτώσεις είτε διαπιστωμένης αρμοδίως αξιόποινης ή πειθαρχικώς κολάσιμης συμπεριφοράς υπαλλήλου (περ. α' και δ' αντιστοίχως της ίδιας παραγράφου) είτε πάντως αξιολογήσεως της συμπεριφοράς αυτού από όργανα της δικαστικής εξουσίας (βλ. περιπτώσεις προσωρινής κράτησης κατά τα εδαφ. α' και β' και παραπομπής για κακούργημα κατά το εδαφ. γ' της παραγράφου αυτής), προβλέπεται και στην περίπτωση της απλής παραπομπής του υπαλλήλου για πειθαρχικά παραπτώματα για τα οποία δεν καθορίζεται καμμία προηγούμενη της παραπομπής, έστω διοικητική, διαδικασία συλλογής στοιχείων ή ενδείξεων για την αντικειμενική ή υποκειμενική υπόσταση του παραπτώματος, ώστε να καθίσταται εφικτή και η αξιολόγηση της συμπεριφοράς του υπαλλήλου. Εξάλλου, και στο πλαίσιο της εν λόγω ρυθμίσεως, η δυσμενής για τον υπάλληλο ως άνω έννομη συνέπεια επέρχεται επί παραπομπής του για παραπτώματα χαρακτηριστικώς άνισης μεταξύ τους απαξίας και βαρύτητας ως προς το συμφέρον της υπηρεσίας, όπως π.χ. για πράξεις με τις οποίες εκδηλώνεται άρνηση αναγνώρισης του Συντάγματος ή έλλειψης αφοσίωσης στην Πατρίδα και τη Δημοκρατία, αλλά και για τη μη τήρηση του ωραρίου ή για την άρνηση συνεργασίας με τα Κ.Ε.Π. (άρθρο 117 παρ. 4 στοιχ. α' του Υ.Κ.) Με τα χαρακτηριστικά αυτά η θέσπιση του μέτρου αυτού υπερακοντίζει το σκοπό δημοσίου συμφέροντος κατ'επίκληση του οποίου και προβλέφθηκε η επιβολή του, λαμβανομένου μάλιστα υπόψη του ότι η απομάκρυνση του υπαλλήλου από την ενεργό άσκηση των καθηκόντων του μπορεί να επιτευχθεί και με την τήρηση της προβλεπόμενης από τις διατάξεις του άρθρου 104 του Υπαλληλικού Κώδικα διαδικασίας περί θέσεως αυτού σε δυνητική αργία και, συνεπώς, κατά τη μειοψηφούσα γνώμη, ο λόγος αυτός της αιτήσεως είναι βάσιμος και θα έπρεπε να γίνει δεκτός.*

18. Επειδή, περαιτέρω, κατά το άρθρο 20 παρ. 2 του Συντάγματος, "το δικαίωμα της προηγούμενης ακρόασης του ενδιαφερομένου ισχύει και για κάθε διοικητική ενέργεια ή μέτρο που λαμβάνεται σε βάρος των δικαιωμάτων ή συμφερόντων του".

19. Επειδή, κατά τα προεκτεθέντα, ο θεσμός της αυτοδίκαιης αργίας του υπαλλήλου που διώκεται πειθαρχικώς, όπως διαμορφώνεται από τις μνημονευθείσες διατάξεις από απόψεως δικαιολογητικών αιτίων και διαδικασίας και ενόψει της φύσεώς του ως προσωρινού και επείγοντος διοικητικού μέτρου, αποτελεί προκαταρτική της πειθαρχικής διώξεως του υπαλλήλου ενέργεια, μέχρις ότου το αρμόδιο πειθαρχικό συμβούλιο ενώπιον του οποίου έχει παραπεμφθεί, αποφανθεί τελικώς υπό τις πλήρεις εγγυήσεις της πειθαρχικής διαδικασίας (κλήση σε απολογία κ.λ.π.) για την ευθύνη του επί των αποδιδομένων σ' αυτόν πειθαρχικών παραπτωμάτων. Το μέτρο αυτό λαμβάνεται όταν προκύπτουν επαρκείς ενδείξεις σε βάρος του υπαλλήλου για την τέλεση του παραπτώματος και με τις θεσμικές εγγυήσεις του πειθαρχικού δικαίου, αφού έχει προηγηθεί η διερεύνηση και αξιολόγηση των πραγματικών περιστατικών που προκάλεσαν την πειθαρχική του δίωξη κατά το στάδιο διενέργειας είτε προκαταρτικής εξετάσεως είτε ένορκης διοικητικής εξετάσεως (ΕΔΕ), οι οποίες διεξάγονται κατά κανόνα σε όλες τις περιπτώσεις διαπράξεως πειθαρχικών παραπτωμάτων, όπως είναι και τα απαριθμούμενα στην ανωτέρω διάταξη παραπτώματα. Κατά τη διοικητική διερεύνηση της υποθέσεως ο εγκαλούμενος υπάλληλος έχει τη δυνατότητα τόσο να ακουσθεί ο ίδιος και να αναπτύξει τα επιχειρήματά του, ώστε να αποκρούσει την εναντίον του κατηγορία, όσο και να προτείνει την εξέταση μαρτύρων προς ενίσχυση των απόψεών του. Συνεπώς, το δικαίωμα υπερασπίσεώς του ικανοποιείται επαρκώς προ της λήψεως σε βάρος του του ως άνω μέτρου της αυτοδίκαιης αργίας και, ως εκ τούτου, η ρύθμιση που επιχειρείται με τις προαναφερόμενες διατάξεις κινείται εντός του πλαισίου που θέτει η ανωτέρω συνταγματική αρχή, με την οποία κατοχυρώνεται το δικαίωμα της προηγούμενης ακροάσεως πριν από τη λήψη σε βάρος του διοικουμένου οποιουδήποτε δυσμενούς διοικητικού μέτρου. Άλλωστε, το δικαίωμα αυτό του υπαλλήλου ενισχύεται και ενόψει της παρεχόμενης σ' αυτόν δυνατότητας να επιδιώξει οποτεδήποτε και εκ των υστέρων, ανάλογα με τις περιστάσεις, την άρση του ανωτέρω επιβληθέντος σε βάρος του διοικητικού μέτρου. Μειοψήφισαν οι Σύμβουλοι Γεώργιος Παπαγεωργίου, Γεώργιος Τσιμέκας, Όλγα Ζύγουρα, Βασιλική Αναγνωστοπούλου – Σαρρή και Βασιλική Κίντζιου, οι οποίοι υποστήριξαν την ακόλουθη γνώμη: Η κατά την επίμαχη διάταξη αυτοδίκαιη αργία του υπαλλήλου συνιστά γι' αυτόν, ενόψει των συνεπειών της, δυσμενές μέτρο συνδεδεμένο με υποκειμενικές προϋποθέσεις, εφόσον ως μόνη προϋπόθεση έχει την παραπομπή του υπαλλήλου για ορισμένα πειθαρχικά παραπτώματα, απαραίτητο εννοιολογικό στοιχείο των οποίων είναι, κατά τις οικείες διατάξεις του υπαλληλικού Κώδικα, η υπαιτιότητα αυτού. Το εν λόγω διοικητικό μέτρο, χαρακτηριζόμενο στον ίδιο το νόμο ως «αυτοδίκαιο», δεν συνοδεύεται από καμμία διαδικαστική προϋπόθεση, ειδικότερα δε, από διαδικασία ακροάσεως του ενδιαφερομένου. Από καμμία, εξάλλου, διάταξη δεν επιβάλλεται πριν από την ανωτέρω παραπομπή, που αποτελεί, όπως προαναφέρθηκε, τη μόνη προϋπόθεση για τη λήψη του μέτρου αυτού, οποιαδήποτε διαδικασία παρέχουσα στον υπάλληλο τη δυνατότητα να πληροφορηθεί περί της υποθέσεως που τον αφορά ή περί των συγκεντρωθέντων στοιχείων και να παράσχει σχετικές εξηγήσεις. Τυχόν, άλλωστε, διενέργεια προγενέστερης ένορκης διοικητικής ή προκαταρτικής εξετάσεως είναι κατά νόμον μυστική και *in rem*, δεν παρέχει δε στον

διωκόμενο υπάλληλο δυνατότητα προσβάσεως στα συλλεγόμενα στοιχεία ούτε δυνατότητα αντικρούσεως αυτών. Κατόπιν τούτων, κατά την εν λόγω μειοψηφούσα γνώμη, είναι βάσιμος και θα έπρεπε να γίνει δεκτός ο λόγος της αιτήσεως περί αντιθέσεως της επίμαχης διατάξεως στο άρθρο 20 παρ. 2 του Συντάγματος, τούτο δε ανεξαρτήτως του ότι το τοεπίμαχο μέτρο είναι μεν προσωρινό, αλλά άδηλης διάρκειας.

20. Επειδή, με το δικόγραφο της ασκηθείσας από την ΑΔΕΔΥ παρεμβάσεως αμφισβητείται η συμφωνία της διατάξεως της περ. ε' της παρ. 1 της υποπαραγράφου Ζ3 του ν. 4093/2012, αλλά και του ν. 4093/2012 εν τω συνόλω του, προς το άρθρο 74 παρ. 5 του Συντάγματος, διότι, όπως προβάλλεται, ο νόμος αυτός έχει περιλάβει σε ένα και μόνον άρθρο πολλές και διαφορετικού αντικειμένου διατάξεις, μεταξύ των οποίων και την ως άνω διάταξη, οι οποίες χωρίζονται σε παραγράφους και υποπαραγράφους, με προφανή σκοπό να επιβάλλει με τον τρόπο αυτό την ενιαία ψήφισή του. Ο λόγος όμως αυτός προβάλλεται απαραδέκτως, δεδομένου ότι, σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά στη σκέψη 7 της παρούσης αποφάσεως, με την παρέμβαση που ασκείται με βάση τη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 2479/1997, όπως εν προκειμένω, μπορούν να προβληθούν λόγοι αναφερόμενοι αποκλειστικά σε ζητήματα συνταγματικότητας, τα οποία έχουν ήδη τεθεί. Το ζήτημα δε αυτό δεν τίθεται με την κρινόμενη αίτηση ακυρώσεως. Για τον ίδιο λόγο, πρέπει να απορριφθούν, ως απαραδέκτως προβαλλόμενοι, και οι λόγοι της παρεμβάσεως, με τους οποίους υποστηρίζεται η αντίθεση της προαναφερόμενης διατάξεως προς το άρθρο 14 παρ. 2 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα που κυρώθηκε με το ν. 2462/1997 (Α' 96) και προς το άρθρο 48 παρ. 1 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 7ης Δεκεμβρίου 2000 (2007/ C 303/01, 2010/C 83/02), το νομικό κύρος του οποίου αναγνωρίζεται με το άρθρο 6 παρ. 1 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1 της Συνθήκης της Λισσαβώνας (ν. 3671/2008 - Α' 129).

21. Επειδή, τέλος, με την υπό κρίση αίτηση προβάλλεται ότι η παραπομπή του αιτούντος στο πειθαρχικό συμβούλιο έγινε κατά πλάνη της υπηρεσίας του ως προς τη διαπίστωση του παραπτώματος, για το οποίο κατηγορείται, το οποίο, όπως αναλυτικά εκθέτει, ενόψει και του ισχύοντος νομοθετικού πλαισίου (άρθρα ενδέκατο παρ. 3 του ν. 1305/1982 και 22 παρ. 3 του ν. 1400/1983) δεν στοιχειοθετείται εν προκειμένω. Ο λόγος όμως αυτός προβάλλεται απαραδέκτως στην παρούσα δίκη, αντικείμενο της οποίας είναι το διοικητικό μέτρο της θέσεως του αιτούντος σε αυτοδίκαιη αργία, και όχι η διάπραξη ή μη των πειθαρχικών παραπτωμάτων, για τα οποία παραπέμφθηκε αυτός, η οποία και θα κριθεί από το αρμόδιο πειθαρχικό συμβούλιο (πρβλ. ΣΤΕ 3260/2002, 1090/2002, 1566/2001, 3249/1999, 4111/1986).

22. Επειδή, κατόπιν τούτων το Δικαστήριο κρατεί και δικάζει την κρινόμενη αίτηση, η οποία πρέπει να απορριφθεί για τους προεκτεθέντες λόγους. Εξάλλου, πρέπει να απορριφθεί και η ασκηθείσα παρέμβαση.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Επιλύει το ζήτημα της συνταγματικότητας της διατάξεως της περιπτώσεως ε' της παραγράφου 1 του άρθρου 103 του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 3528/2007), όπως το άρθρο αυτό αντικαταστάθηκε με την παράγραφο 1 της υποπαραγράφου Ζ.3 του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012.

Κρατεί και δικάζει την κρινόμενη αίτηση ακυρώσεως.

Απορρίπτει την αίτηση αυτή.

Απορρίπτει την παρέμβαση.

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου.

Επιβάλλει στον αιτούντα και την παρεμβαίνουσα συμμέτρως την δικαστική δαπάνη του Δημοσίου που ανέρχεται σε τετρακόσια εξήντα (460) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 18 Νοεμβρίου 2013

Ο Πρόεδρος Η Γραμματέας

Σωτ. Αλ. Ρίζος Μ. Παπασαράντη

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 23ης Μαΐου 2014.

Ο Πρόεδρος Η Γραμματέας

Σωτ. Αλ. Ρίζος Μ. Παπαδοπούλου

ΕΔΡΑ ΑΘΗΝΑ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1974
Προσωπική Δ/ση:
ΟΛΜΕ Ερμού & Κορνάρου 2
Τηλ. 210 3230073
FAX. 210 3227382 - 3311338
Ηλεκτ. Δ/ση ΤΕΕ1
<http://peteem1.blogspot.gr>
e-mail: peteem.te1@gmail.com
Τηλ. Προέδρου: 6977 982673
Mail: koriatis@hol.gr
& kostas koriatis@gmail.com
Α' Αντιπρόεδρος 6973804297
Mail: bkaloud@in.gr
Γεν. Γραμματέας: 698 0753768
lalogotheti@gmail.com

Αριθ. Πρωτ. 6
ΑΘΗΝΑ 29-1-2015

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

«Για παράνομη και άδικη γνωμάτευση πειθαρχικού Συμβουλίου Περ. Δ/σης Διτ. Ελλάδας περί αναστολής της αργίας του διωκόμενου συναδέλφου-Πρόεδρο της ΠΕΤΕΕΜ Κώστα Κορδάτο του ΕΠΑΛ Καπουρίου Αγρινίου»

Με το **ΟΜΟΦΩΝΟ ΨΗΦΙΣΜΑ** της εκλογοαπολογιστικής Γεν. Συνέλευσης (στη Σιβτανίδειο Σχολή στην Αθήνα στις 2-2-2014), οι **συνάδελφοι του κλάδου μας ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΗΘΗΚΑΝ** έντονα για την 11/χρονη υπηρεσιακή περιπέτεια που υφίσταται ο συνάδελφος **Κώστας Κορδάτος, καθηγητής του ΕΠΑΛ Καπουρίου Αγρινίου και Πρόεδρος της ΠΕΤΕΕΜ** από την εκδικητική-πολιτική δίωξη που έχει υποστεί άδικα.

Με το ψήφισμα αυτό εκφράστηκε η **ένθερμη ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ** όλων των συναδελφών από όλα τα σχολεία της χώρας και **ΑΠΑΙΤΟΥΣΑΝ** την αποκατάστασή του, από την πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας, με την άμεση αναστολή της «αυτοδίκαιης αργίας».

Παρά τις δικές μας διαμαρτυρίες της ΟΛΜΕ - ΕΛΜΕ - ΑΔΕΔΥ, Συλλόγων Διδασκόντων κ.λ.π καθώς και της ερώτησης στη βουλή τεσσάρων βουλευτών του ΣΥΡΙΖΑ ο συνάδελφός μας Πρόεδρος της ΠΕΤΕΕΜ παραμένει ακόμα στη δεινή θέση της αργίας ενώ η γραφειοκρατία, ο μνημονιακός νόμος Μανιτάκη και οι σκοπιμότητες και αναποτελεσματικότητα της δημόσιας διαίκησης καλά κρατούν.

Καθυστερημένα το Υπουργείο Παιδείας, μετά όλων αυτών πληροφορηθήκαμε ότι με το υπ. αριθ. Φ2777/387/143092/Δ2/10-9-2014 στην προσπάθειά του για ενεργοποίηση του άρθρου 16 του Ν. 4210/2013, διαβίβασε την αίτηση του Κώστα Κορδάτου αναστολής της αυτοδίκαιης θέσης σε αργία του συναδέλφου (από 10-12-2013!!!) προς το Α' Τμήμα του Π/θμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου Π/θμιας & Δ/θμιας Εκπ/σης Δυτικής Ελλάδας για να γνωματεύσει σύμφωνα με τα οριζόμενα και την προθεσμία το αργότερο 30 ημερών, όπως ορίζει ο νόμος.

Πληροφορούμαστε εκτός των άλλων, ότι το πειθαρχικό συμβούλιο δεν γνωμάτευσε εντός της προθεσμίας των 30 ημερών ως όφειλε, ώστε στη συνέχεια ο Υπουργός να προχωρήσει στην έκδοση της απόφασης για την αναστολή της αργίας.

Παρά τις προσπάθειες του συναδέλφου στη γραμματεία του πειθαρχικού συμβουλίου στην Πάτρα να συνεδριάσει το συμβούλιο του έλεγαν ότι δεν προλαβαίνει η Πρόεδρος (δικαστικός) του πειθαρχικού συμβουλίου!

Προφανώς μετά την απόφαση του Αρείου Πάγου, για να φανεί ότι ασχολήθηκαν με την υπόθεση μετά 34 ημέρες που ήδη είχε εκπνεύσει η προθεσμία, που έπρεπε το

πειθαρχικό να γνωματεύσει και παρά του ότι η διαδικασία θεωρήθηκε από το Υπουργείο Παιδείας άπρακτη, εντούτοις η κ. Πρόεδρος και η κυρία Δ/τρια της ΔΔΕ Αχαΐας ως μέλος του συμβουλίου, αφού εξοικονόμησαν κάποια χρόνια εξέδωσαν μια άκυρη απόφαση για την μη αναστολή της αργίας του συναδέλφου. Μια πράξη που παραβιάζει κατάφορα τη νομοθεσία και τις αποφάσεις των δικαστηρίων και χωρίς μάλιστα το πειθαρχικό συμβούλιο να γνωρίζει τα πραγματικά δεδομένα της υπόθεσης και τις οικογενειακές ανάγκες του συναδέλφου, εισηγήθηκε εκπρόθεσμα, παράτυπα με γενικεύσεις, αόριστα και ουσιαστικά να μετατραπεί το διοικητικό μέτρο της αργίας σε ποινή και μάλιστα επ' αόριστο.

Το Πειθαρχικό Συμβούλιο Δυτ. Ελλάδας με την εισήγησή του αυτή είναι έκθετο στον κλάδο και στην κοινωνία, όπου τύποις και ουσία βρίσκεται σε αντιδιαστολή με την βούληση του νομοθέτη και καταργεί το τεκμήριο της αθωότητας, αφού η υπόθεση θα κριθεί πλέον από το αρμόδιο θεσμικό όργανο, που είναι το ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΠΑΤΡΩΝ, επί της ακυρωτέας πράξεως του β'θμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου, η οποία έχει ήδη προσβληθεί με υπαλληλική προσφυγή του συναδέλφου.

Καλούμε τη νέα πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας με την ανάληψη των καθηκόντων της:

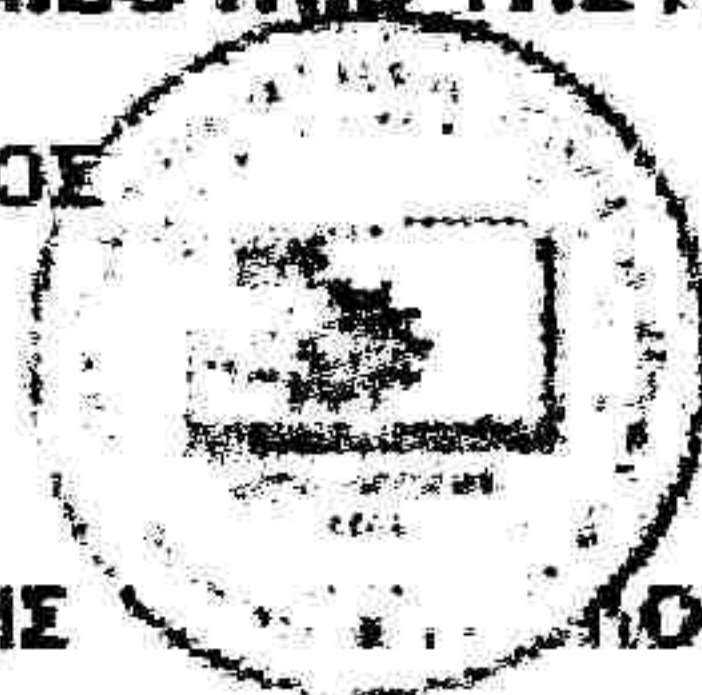
- 1) Να προχωρήσει άμεσα στην πλήρη αποκατάσταση του συναδέλφου μας Κώστα Κορδάτου και να αποστεί από την 44/21-11-2014 προκλητική, άδικη και εκπρόθεσμη-άκυρη γνωμοδότηση του Πειθαρχικού Συμβουλίου Δυτικής Ελλάδας.
- 2) Να προχωρήσει στη νομοθετική ρύθμιση για τη συμμετοχή αιρετών εκπροσώπων στα πειθαρχικά συμβούλια.

ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΠΕΤΕΕΜ – ΚΛΑΔΟΥ ΤΕ01

Ο Α' ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΛΟΥΔΙΩΤΗΣ

ΛΟΓΟΘΕΤΗ ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ - ΛΙΑ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΤΗΚΕ ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ :

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΓΙΑ ΠΑΡΑΤΥΠΙΕΣ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΔΥΤΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ